

Daniels Bog - Et hundrede og otteogfirs

Fra Raphia til Panium: Afskløring af de gamle slages profetiske betydning

Jeff Pippenger

2024-04-18

Slaget ved Raphia og slaget ved Panium er to forskellige historiske begivenheder, som fandt sted i forskellige perioder og sammenhænge, men de har begge betydning i det gamle Judæas historie og de omliggende regioners historie. Slaget ved Raphia fandt sted i 217 f.Kr. Slaget ved Panium fandt sted i 200 f.Kr. mellem det seleukidiske rige (kongen i nord) og det ptolemæiske rige (kongen i syd). Disse to slag identificeres i vers elleve til femten i Daniel kapitel elleve. Disse to slag gik forud for makkabæropstanden i 167 f.Kr.

Slaget ved Panium fik sit navn efter det nærliggende geografiske sted, bjerget Panium, hvor konflikten fandt sted. Navnet Panium er afledt af den græske gud Pan, til hvem der dér var indviet et tempel. Stedet var kendt som Panium på grund af dets forbindelse med dyrkelsen af Pan. Tempelkomplekset blev ofte omtalt som Pans helligdom, hvilket understregede dets rolle som et sted for religiøs hengivenhed og tilbedelse viet til guden Pan. Betegnelsen "Nymphaeum" henviser til et monument eller et helligdomssted viet til vandnymfer i oldgræsk og romersk religion. Tempelkomplekset ved Panium omfattede en grotte og en naturlig kilde, som man mente var beboet af nymfer, og derfor blev det undertiden omtalt som Paniums Nymphaeum.

Efter at byen var blevet genopbygget og udvidet af Herodes Filip, søn af Herodes den Store, blev den kendt som Cæsarea Filippi til ære for den romerske kejser Cæsar Augustus og Herodes Filip selv. Tempelkomplekset var et vigtigt religiøst center i denne by.

Under kejser Augustus' regering blev templet genindviet eller omdøbt til ære for Augustus, hvilket afspejlede kejserkulten og integrationen af romerske religiøse praksisser i det lokale religiøse landskab. Området nær den gamle by Cæsarea Filippi, hvor Pans tempel lå, blev undertiden omtalt som "Helvedes porte" eller "Hades' porte".

I vers seksten til nitten i Daniel kapitel elleve fremstilles de tre geografiske eroblingsområder, som det hedenske Rom skulle overvinde for at blive etableret som det fjerde rige i Bibelens profeti og som kongen i nord i kapitlet. I vers seksten identificeres den romerske general Pompejus som den, der erobrede Syrien i 65 f.Kr. og dernæst Jerusalem i 63 f.Kr. Vers sytten til nitten identificerer Julius Cæsars erobring af Egypten, den tredje af de tre hindringer. Slaget ved Actium i 31 f.Kr. markerer begyndelsen på de tre hundrede og tres år, hvor det hedenske Rom skulle herske suverænt til opfyldelse af vers fireogtyve i Daniel kapitel elleve.

I vers tyve markeres Augustus Cæsars regering, og i denne historie blev Jesus født. Derpå identificeres i vers enogtyve og toogtyve den ugudelige Tiberius Cæsars regering, hvorved Kristi korsfæstelse markeres. I vers treogtyve markeres den pagt, som de makkabæiske jøder indgik med det hedenske Rom, og således standses historiens forløb, som begyndte i vers elleve, og den historiske beretning føres tilbage til perioden 161 f.Kr. til 158 f.Kr.

Vers treogtyve repræsenterer makkabæernes linje, og skønt den ikke giver alle detaljer om deres profetiske linje, gør historiens beretning det. I 217 f.Kr. fandt slaget ved Raphia sted, og i dets efterspil gjorde en barnekonge Egypten sårbar. Da de seleukidiske og græske konger lagde planer om at tage hånd om barnekongen i året 200 f.Kr., greb Rom ind i historien og blev den egyptiske barnekonges forsvarer. I samme år fandt slaget ved Panium sted. Derefter begyndte makkabæernes guerillakrig i 167 f.Kr.

Makkabæeropstanden begyndte i Modiin i 167 f.Kr., og den bestod i, at makkabæerne ikke alene kæmpede mod det seleukidiske imperium, men også mod de jøder, som de havde fastslået stod i forbund med seleukiderne. Oprøret var religiøst motiveret, og det blev ført mod en indre såvel som en ydre fjende. I 164 f.Kr. genindviede makkabæerne templet, og denne begivenhed mindes ved den jødiske fejring af Hanukkah. I dette år døde den berygtede Antiochus Epifanes. Derpå blev fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr. den „liga“, der omtales i vers treogtyve, indgået med Rom.

Den eneste direkte henvisning til Makkabæerne, deres opstand og deres forbund med Rom, findes i vers treogtyve, men dynastiets historie, kaldet det hasmonæiske dynasti, begyndte i Modein i 167 f.Kr. og fortsatte indtil korsets tid. De sidste repræsentanter for det hasmonæiske dynasti var farisæerne på Kristi tid. Derfor findes der en profetisk linje i den frafaldne jødedommes historie, som repræsenteres ved Makkabæerne, og som begyndte i 167 f.Kr. ved opstanden i Modein, og som ender i vers enogtyve og toogtyve, da Jesus blev korsfæstet.

Deres historie nåede et vendepunkt i vers seksten, da Rom for første gang gennem Pompejus erobrede Jerusalem. Hans primære bevæggrund for på det tidspunkt at bringe ødelæggelsen over Jerusalem var en strid mellem to fraktioner inden for det hasmonæiske dynasti. Fra dette tidspunkt (63 f.Kr.) var Juda under romersk herredømme. Makkabæernes hasmonæiske dynasti begynder profetisk ved slaget ved Modein i 167 f.Kr. og bliver derefter underlagt Rom i 63 f.Kr. Kort efter begyndelsen af denne historie tog makkabæerne initiativ til og indgik en pagt med Rom fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr. De var underlagt Rom fra 63 f.Kr. indtil korset og Jerusalems endelige ødelæggelse i året 70.

Makkabæernes profetiske linje er den frafaldne jødedoms linje, og den er derfor et forbillede på den frafaldne protestantismes linje. Fra slaget ved Panium og indtil søndagsloven i vers seksten vil de profetiske begivenheder i 200 f.Kr., 167 f.Kr., 164 f.Kr. samt forbundet fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr. blive gentaget i den frafaldne protestantismes historie. Disse vejmærker vil forekomme i den ottende præsidents historie, han som er af de syv, forud for søndagsloven. 200 f.Kr. repræsenterer det republikanske horns ydre linje i forhold til 167 f.Kr., som repræsenterer den frafaldne protestantiske horns indre linje.

Disse vejmærker er i det væsentlige skjult inden for den historiske linje af det hasmonæiske dynasti, men udgør ikke desto mindre en del af den skjulte historie i Daniel 11, vers 40. Det er en linje, som er en del af „den del af Daniels profeti, der vedrører de sidste dage“.

At jødedommen fejrer Hanukkah til minde om makkabæernes opstand, gør ikke makkabæerne retfærdige. På grund af oprør vendte shekinah aldrig tilbage til det tempel, der blev genopbygget efter fangenskabets på halvfjerds år. Det sidste profetiske budskab kom gennem Malakias omtrent

to århundreder før makkabæerne. Makkabæernes historie viser, at de tillod deres politiske ledere også at fungere som ypperstepræst, netop den synd, som den egyptiske Ptolemæus forsøgte sig med, og som kong Uzzija også forsøgte sig med. Traditionen fastslår, at Gud greb ind for at forhindre Ptolemæus i den helligbrødelige handling, og Guds Ord fastslår direkte, at Gud greb ind, da kong Uzzija forsøgte at udføre præstens og kongens gerning. Deres dynastis endelige frugt var farisæerne. Der er ingen grund til at konkludere, at makkabæerne var et symbol på retfærdighed, på trods af den historiske ærbødighed, som den moderne jødedom jøder måtte nære for dem.

Den protestantiske reformation begyndte på Luthers tid, og den var en fremadskridende udvikling. Den var ikke en ny tradition, for Jesus og Hans disciple var protestanter. Den var en opvågnen fra historiens mørke, hvori Luther og andre reformatorer blev vækket. Klimakset på denne fremadskridende reformation var Miller-bevægelsen. Gud havde ikke blot behov for at vække de tidlige reformatorer til Babylons synder, men det var Hans hensigt at føre dem ind i den fulde forståelse af Hans lov og Hans gerning i den himmelske helligdom. Den 19. april 1844 forkastede protestanterne reformationens tiltagende lys og blev til frafalden protestantisme.

De trofaste Milleritter fik dengang „givet kappen“ og blev ledet ind i Det Allerhelligste for at fuldende værket og blive modne protestantiske kristne. I 1863 lagde de, som havde fået kappen, gennem ulydighed protestantismens kappe til side og tog Laodikeas kappe på sig. I den sidste periode af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, som begyndte toogtyve år efter den 11. september 2001, i 2023, er Løven af Judas stamme ved at åbne de sandheder, som udfylder den skjulte historie i vers fyrrer i Daniels bog, kapitel elleve, hvilket er historien fra Sovjetunionens sammenbrud i 1989 indtil den snart kommende søndagslov. Ved at gøre dette har Han åbnet historien om frafalden jødedom som et symbol på frafalden protestantisme.

Begge linjer af Guds frafaldne folk, hvad enten det er det bogstavelige Juda eller det åndelige Juda (begge herlige lande), ender ved erobringen af Jerusalem, det første i 63 f.Kr. og det sidste ved den snart kommende søndagslov. Begge linjer repræsenterer krigsførelse, som er motiveret af vildledte religiøse overbevisninger. Begge linjer repræsenterer en krig imod Grækenlands religiøse filosofier, og begge linjer ender med, at de frafaldne bliver underlagt Rom. Jeg identificerer de tre slag i vers fyrrer som repræsenterende Sovjetunionens sammenbrud i 1989, Ukrainekrigen og Panium ved søndagsloven med det formål at påvise en forskel mellem disse tre slag og de tre verdenskrige.

„Guds ord har givet advarsel om den truende fare; lades dette upåagtet, vil den protestantiske verden først lære, hvad Roms hensigter virkelig er, når det er for sent at undslippe snaren. Hun vokser stille ind i magt. Hendes lærdomme over deres indflydelse i lovgivende forsamlinger, i kirkerne og i menneskers hjerter. Hun opfører sine høje og massive bygningsværker, i hvis hemmelige skjulesteder hendes tidligere forfølgelser vil blive gentaget. Snigende og ubemærket styrker hun sine kræfter for at fremme sine egne mål, når tiden kommer for hende til at slå til. Alt, hvad hun begærer, er fordelagtigt terræn, og dette gives hende allerede. Vi skal snart se og føle, hvad hensigten med det romerske element er. Enhver, som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådrage sig hån og forfølgelse.“ The Great Controversy, 581.

Fra vers ti, som identificerer Sovjetunionens sammenbrud i 1989, og frem til slaget ved Panium i vers femten, har pavedømmet været i færd med at „styrke sine kræfter for at fremme sine egne hensigter, når tiden skal komme for, at hun slår til.“ Disse vers identificerer de profetiske omstændigheder, som er den „snare“, der er blevet forberedt af pavedømmet, og som det vil være umuligt at „undslippe“. I det sidste opgør, repræsenteret ved slaget ved Panium, vil dyrets billede blive dannet i De Forenede Stater. Dannelsen af dette billede er den endelige prøve for Guds folk i de sidste dage.

„Herren har tydeligt vist mig, at dyrets billede vil blive dannet, før prøvetiden slutter; for det skal være den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort. ... I Åbenbaringen 13 fremstilles dette emne klart; [Åbenbaringen 13,11–17, citeret].

„Dette er den prøve, som Guds folk må gennemgå, før de bliver beseglet. Alle, som har bevist deres troskab mod Gud ved at holde hans lov og ved at nægte at antage en falsk sabbat, vil stille sig under Herren Gud Jehovas banner og vil modtage den levende Guds segl. De, som opgiver sandheden af himmelsk oprindelse og antager søndagssabbatten, vil modtage dyrets mærke.“ Manuscript Releases, bind 15, 15.

Dannelsen af dyrets billede repræsenteres ved den periode, da forbundet med Rom blev indgået. De Forenede Staters protestantiske horn blev i 1844 Roms døtre, og begyndelsen af deres historie gentages ved afslutningen af deres historie, når de atter beslutter sig for at efterligne deres moder.

„Jeg så, at dyret med de to horn havde en drages mund, og at dets magt var i dets hoved, og at dekretet ville udgå af dets mund. Dernæst så jeg skøgenes moder; at moderen ikke var døtrene, men adskilt fra dem og forskellig fra dem. Hun har haft sin dag, og den er forbi, og hendes døtre, de protestantiske sekter, var de næste til at træde frem på scenen og udleve det samme sindelag, som moderen havde, da hun forfulgte de hellige. Jeg så, at efterhånden som moderen er blevet svækket i magt, er døtrene vokset, og snart vil de udøve den magt, som moderen engang udøvede.“

„Jeg så, at den navnkristne kirke og de navnkristne adventister, ligesom Judas, ville forråde os til katolikerne for at opnå deres indflydelse til at gå imod sandheden. De hellige vil da være et ubemærket folk, kun lidt kendt af katolikerne; men kirkerne og de navnkristne adventister, som kender til vor tro og vore skikke (for de hadede os på grund af sabbatten, eftersom de ikke kunne gendrive den), vil forråde de hellige og angive dem til katolikerne som sådanne, der tilsidesætter folkets institutioner; det vil sige, at de holder sabbatten og tilsidesætter søndagen.“

„Da vil katolikerne byde protestanterne at gå frem og udstede et dekret om, at alle, som ikke vil holde ugens første dag i stedet for den syvende dag, skal dræbes. Og katolikerne, hvis antal er stort, vil stå ved protestanternes side. Katolikerne vil give deres magt til dyrets billede. Og protestanterne vil virke, sådan som deres moder virkede før dem, for at ødelægge de hellige. Men før deres dekret bringer eller bærer frugt, vil de hellige blive udfriet ved Guds røst.“ Spalding and Magan, 1, 2.

I passagen findes der to grupper af „nominelle“, hvilket betyder „kun af navn“, som forråder Guds trofaste til katolikerne. Ellen Whites forståelse af nominelle kirker og nominelle adventister er

anderledes end det, de faktisk repræsenterer i de sidste dage, for hendes forståelse af en „nominel adventist“ ville have betegnet en kristen, som bekendte at tro på Kristi genkomst. Men profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede, og en „nominel adventist“ repræsenterer i de sidste dage den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke, og de nominelle kirker er efterkommerne af dem, som i 1844 blev Romes døtre.

Syvendedagsadventister vil hade det „ubemærkede folk“, som er Guds sande repræsentanter, for de „kan ikke modbevise sabbatssandheden“, som repræsenterer landets sabbatshvile. Syvendedagsadventistkirken bekender at holde den syvende dag i hævd som tilbedelsens dag, men i de sidste dage er den sabbat, de ikke kan modbevise, de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, hvilket var den første grundlæggende sandhed, de forkastede i 1863.

Det afsnit, som vi nu behandler, identificerer de profetiske dynamikker, der er forbundet med den historie, som begynder ved den nært forestående søndagslov, men den endelige prøvelseshistorie, som følger efter søndagsloven, fuldbyrdes først inden for De Forenede Stater. Ved søndagsloven vil De Forenede Stater tvinge hele verden til at oprette et billede af dyret, men før de fuldbyrder dette værk, vil de have oprettet et billede af dyret i De Forenede Stater.

"Når Amerika, religionsfrihedens land, forener sig med pavedømmet i at tvinge samvittigheden og nøde mennesker til at ære den falske sabbat, vil folk i alle lande på hele kloden blive ledt til at følge dets eksempel." Testimonies, bind 6, 18.

„Fremmede nationer vil følge De Forenede Staters eksempel. Skønt hun går forrest, vil den samme krise dog komme over vort folk i alle dele af verden.“ Testimonies, bind 6, 395.

Den store prøve for Guds folk indtræffer før søndagsloven, for ved søndagsloven afsluttes nådetiden for syvendedagsadventister. Prøven fremstilles som dannelsen af dyrets billede, og dyrets billede er foreningen af kirke og stat, med kirken som den styrende part i forholdet. Ligesom protestanterne i 1844 blev en datter af Rom, og en datter er et billede af sin moder, således vil de frafaldne protestanter udføre et parallelt værk i de sidste dage, for Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen af en ting.

Den historie, der fremstilles ved „forbundet“ i Daniel kapitel elleve, vers treogtyve, fremstillede et bekendende frafaldent folk i det herlige land, som rakte ud for at danne en union med Rom. 161 f.Kr. til 158 f.Kr. repræsenterer dannelsen af dyrets billede, som kulminerer ved søndagsloven.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

„Men hvad er ‘billedet af dyret’? og hvordan skal det dannes? Billedet fremstilles af dyret med de to horn og er et billede af dyret. Det kaldes også dyrets billede. For at forstå, hvordan billedet er, og hvordan det skal dannes, må vi derfor undersøge selve dyrets kendetegn — pavedømmet.

"Da den tidlige kirke blev fordærvet ved at forlade evangeliets enkelhed og antage hedenske ritualer og skikke, mistede den Guds Ånd og kraft; og for at beherske folkets samvittigheder søgte den støtte hos den verdslige magt. Resultatet blev pavedømmet, en kirke, som beherskede statens magt og anvendte den til at fremme sine egne formål, især til straf over

'kætteri'. For at De Forenede Stater kan danne et billede af dyret, må den religiøse magt i en sådan grad beherske den borgerlige regering, at statens myndighed også vil blive anvendt af kirken til at gennemføre sine egne formål." Den store strid, 443.